

๕๑. รสแห่งธรรม

แค่หยุดประเดี๋ยวเดียว เห็นแสงสว่าง เห็นดวงธรรม
ยังมีรสชาติพูดไม่ออก บอกไม่ถูกทีเดียว
แต่ถ้าหยุดในหยุดกว่านั้นเข้าไปอีก
กระทั่งได้เข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัว
ได้เห็นดวงธรรม เห็นกายภายใน
ทีละเอียดสลับซับซ้อนอยู่ในกายหยาบไปตามลำดับ
จะยังมีรสชาติกว่านี้เข้าไปอีก

เหมือนเถาปิ่นโตที่ใส่อาหาร
ในแต่ละชั้นที่ซ้อนเรียงรายกันอยู่
เปิดเถาแรกขึ้นมารับประทานว่าอร่อยแล้ว
ชั้นถัดไปอร่อยยิ่งกว่านั้นเข้าไปอีก

รสแห่งธรรมก็เช่นเดียวกัน จะประณีตขึ้น
ลุ่มลึกขึ้นไป อร่อยขึ้นไป มีรสชาติขึ้นไปเรื่อย ๆ
สนุกสนานเบิกบานบันเทิง
ชวนติดตามยิ่งกว่ารสในทางโลกเสียอีก